

Було се три дні перед моїм шлюбом

Іван Франко

Гласъ вопіющаго во пустыни.

Було се три дні перед моїм шлюбом,
У чистім полі я пшеницю жав.
Був південь. Я спочити сів під дубом,
В душі ж мов світляний алмаз дрожав.

І враз почув я голос невимовний,
Той голос, що його лиш серце зна,
Для вуха тихий, але сили повний,
Що душу розворушує до дна.

“Ще поки ти почався в лоні мами,
Я знав тебе; заким явивсь ти в світ,
Я призначив тебе перед царями
Й народами нести мій заповіт”.

І мовив я: “О пане, глянь на мене!
Простак убогий, молоде хлоп’я!
Хто стане слово слухати невчене?
Кого наверну, розворушу я?”

І мовив голос: “Від отсеї хвилі
Ти мій. Про все, чим досі був, забудь!
Усе покинь, вір тільки моїй силі,
Мої слова нехай тебе ведуть.

А що сумнився ти в моєму слові,
Так знай: нікого не навернеш ти;
Мов стріли б’ються о щити сталеві,
Так твій глагол о серць людських щити.

На вітер будеш мій глагол метати,
Проповідати будеш ти глухим;
Де станеш ти, ніхто не схоче стати,

Що похвалиш, всім видається лихим”.

І мовив я: “О господи, я грішний!
Чи щоб спокутувать всіх вин вагу,
Ти на сей труд важкий і безуспішний
В сій хвилі кличеш свого слугу?”

І мовив голос: “Не тобі се знати!
Не за провини я признав тебе,
Не безуспішно будеш працювати,
А серце в тобі я скріплю слабе.

Твоїми говоритиму устами
До всіх народів і до всіх віків,
Твоїми я тернистими стежками
Вестиму своїх вибраних борців.

Тобою я навчу їх відрікатися
Життя і світу для високих дум,
Сучасних нужд, погорди не лякається,
У світлу ціль зостріливши весь ум.

Ось уст твоїх я пальцем доторкнуся
І вложу в них своїх глаголів жар.
І наострю твій слух, щоб, як озвуся,
Ти чув мій голос, наче грім із хмар”.

Я ниць упав. “О, чую, пане, чую!”
І серп я кинув, і пшеничний стіг,
І батьків дім, невісту молодую.
І відтоді не бачив більше їх.